

Meg akartam tudni a titkot

Színészi szenvedélyeimet, a szereplés kényszerét és belső fűtöttségét minden bizonnyal anyámtól örököltem. Neki az élet minden pillanatában, minden cselekvéséhez közönségre volt szüksége. Még a legintimébb pillanatok is a nyilvánosság előtt szerette eljátszani.

Ez a monumentális közönségigény bennem is munkál. Azt mondják nekem: menj el pihenni — és ajánlanak egy csendes helyet, amelyről azt állítják, hogy ott nyugalom van, egy lélek nem jár arra, egyedül lehetek...

Azt válaszolom nekik:

— Hát akkor kinek pihenjek?

Már gyermekkoromban bennem élt a felfokozott élet igénye. Az iskolában jól sportoltam, kitűnően fogalmaztam. S amikor a Katolikus Ifjúsági körben *Vásárhelyi István* vezetése mellett színjátszó kör alakult, én abban is részt vettem. 16—17 éves koromban A vén gazember-t játszottam, mert nekem volt a legmélyebb hangom.

De a sikerek sem tudták igazán érdekessé tenni számomra a színészpályát. Mert tagja voltam egy nagyobb közösségnek; a *Tóth Lajos* vezette Belvárosi Vegyeskarban énekeltem és mindenáron énekes szerettem volna lenni. Az énekes pálya vonzott és a nyilvánosság. Mert minden dolgomat rendkívül attraktívan, a nyilvánosság előtt játszotam el. Szereplés volt az, hogy győzni járok, hogy szerelmes vagyok. A kórusban, a templom karzatán úgy énekeltem, hogy mindenki érezze, milyen szenvedélyek dúlnak bennem.

De minthogy pénzem nem volt, s az énekórák abban az időben sokba kerültek, énektanárral sem tudtam összejönni. Így hát énekeltem a vegyeskarban, az éneklés örömét itt is élvezhettem — ezek az évek életem legszebb emlékei közé tartoznak.

Zenetanárom, *Szabó János* ismertette meg velem később a zene, a művészet, a szépség értékeit, ő tanított meg hangszeren játszani és én

élveztem az óráit, nagyon szorgalmas voltam. Mindent meg akartam tanulni.

A színház is az éneklés, a muzsika révén jutott eszembe.

Amikor apám meghalt, családfenntartó lettem; olyan pályát kellett találnom, ahol tanulni is lehet, de fizetnek is érte.

Városunkban, Hódmezővásárhelyen, *Kardos Géza* volt a színház igazgatója, főrendezője pedig *Zách János*. Figyeltem a színházat, mindent megnéztem, amit lehetett. A társulat nagyon jó volt, engem nagyon vonzott. Az énektanárom beajánlott, levelet küldött velem az igazgatóhoz. El is indultam. De ahogy ballagtam a színház felé, s a Népkertben mint valami varázslat — egyszerre csak ott jött velem szemben *Kardos Géza*, egy hatalmas, őszfejú művészember. A közelsége megrendített. Elfutottam az ajánló levéllel együtt. Legközelebb aztán zenetanárom *Tóth Lajos*, maga jött el velem az igazgatóhoz. Énekeltem, szavaltam. Felvettek. Azonnal be is kellett iratkoznom a Színművészeti Főiskolára és mint a mai levelező tagozatosok, megkaptuk az anyagot és *Galamb Sándornál*, *Lehotay Árpádnál*, *Makay Margitnál* és a többi tanárnál vizsgáztam.

A színházban persze azonnal szerepeket kaptam és hihetetlen szenvedéllyel vettem bele magam a színház életébe. Minden próbán részt vettem, minden darab, minden szerepét megtanultam, állandó készenléti állapotban éltem. Nem érvényesülni akartam, csak meg akartam tudni a titkot.

Aztán elkerültem Szegedre, majd bandukoltam egyre tovább a pályán. Azóta is gyakran gondolok haza, Vásárhelyre. Bár tudom, ott csak megszületni érdemes, de aztán gyorsan el kell jönni onnan. De hiszem, hogy akikre én visszagondolok, azok ma is figyelnek rám és számon kérhetik a vásárhelyi éveket...



Bessenyei — Hódmezővásárhelyen

A Dózsa című film címszerepében

